

[Hans Kjør.]

nansministerens forslag til ændring af loven var til første behandling, var hr. Orla Møller igen særdeles tilfreds med de yderligere lempelser, og nu kan tilfredsheden strækkes endnu en tand over for de seneste lempelser, der nu følger af de af finansministeren stillede ændringsforslag. Når man således kan notere sig så megen elasticitet i hr. Orla Møllers vurderingsevne, skal man ikke på forhånd opgive, at hr. Orla Møller også vil kunne erklære sig tilfreds, hvis den sunde fornøft sejrede med det resultat, at fritagelserne kom op på de 100 pct.

Ved første behandling mente hr. Orla Møller, at stormen imod loven allerede ved de første undtagelser var sunket til en mild luftning, og hr. Orla Møller forudså, at med det fremsatte forslag til ændring af loven ville reaktionerne nærme sig en hvisken. At det ikke ligefrem er i meteorologien, hr. Orla Møller har sin styrke, vidner udvalgets betænkning vist tilstrækkeligt om. Stormen fortsætter, og så er denne formidable liste over virksomheder og organisationer, der har rettet henvendelse til udvalget, kun en brøkdel af de henvendelser, der er gået direkte til finansministeren og departementet. Time efter time, dag efter dag, ja, endog nat efter nat har vi i den forløbne uge lyttet til hundredvis af mennesker, der kom for at tale for deres eksistensvilkår. Gang på gang fik man den tanke, som hr. Orla Møller også var inde på, at udvalgsarbejdet burde være offentligt. Jeg gik nu ikke så vidt i mine tanker, men jeg var inde på, at samtlige folketingets medlemmer — og her tænker jeg naturligvis ikke mindst på regeringspartiets medlemmer — og samtlige ministre især burde have haft lejlighed til at følge denne instruktive belæring om produktionslivets vilkår og arbejdsmetoder, men så skulle det jo også gerne kunne sætte sig spor i lovgivningsarbejdet.

For mig, og jeg tror da, at det tilsvarende gælder de fleste af udvalgets medlemmer, har det på én gang været en positiv og en dybt deprimerende oplevelse. Positiv, fordi så mange klart og velformuleret har belyst det initiativ og den foretagsomhed med fuld udnyttelse af de muligheder, der følger frie handelsforbindelser, for specialisering i produktion, netop de værdier i dansk erhvervsliv, der skulle sikre os ikke alene overlevel-

sesmuligheder under de forestående vilkår i et større marked, men også fortsat økonomisk vækst til gavn for hele befolkningen. Deprimerende, fordi disse mennesker i de mange deputationer både fra virksomhedernes ledelser og fra de ansatte lige så klart har påvist de vanskeligheder, som importafgiften medfører for produktionen, for eksporten og for beskæftigelsen, har påvist, hvordan dette undergraver igangsat og planlagt foretagsomhed. Var alle disse henvendelser til udvalget blevet optrykt, ville det være blevet en omfattende bog, som med tanke på historien om den, der sidder på grenen og saver, med rette burde have haft titlen „En moderne molbohistorie“.

Hvad er så resultatet blevet af dette udvalgsarbejde? Ja, i alt 7 ændringsforslag om lempelser fra finansministeren, hvilket måske for de uindviede kan opfattes som et betydeligt resultat, men i realiteten er dette ikke tilfældet. De tre af ændringsforslagene er af rent teknisk art, og så er der fire tilbage, der betyder udvidet fritagelse. Nu har jeg gentagne gange fremhævet, at en hvilken som helst udvidelse af fritagelserne efter vor opfattelse må betragtes som forbedring, og denne opfattelse fører naturligvis til, at vi kan stemme for de stillede ændringsforslag her ved anden behandling. Det er en selvfølge, at også disse fritagelser for de berørte områder gør importafgiftens skadevirkninger mindre, men jeg kan ikke opfatte disse nu foreslåede udvidelser som tilfredsstillende over for en lovgivning, der, som det så klart er dokumenteret, slet ikke kan tilpasse de nutidige produktionsvilkår.

Under første behandling sagde jeg, at jeg havde det håb, at vi under udvalgsarbejdet kunne få opklaret, efter hvilke kriterier de foreslåede fritagelser er foreslået, hvad der har ligget til grund for disse forslag. Jeg tilføjede, at jeg nødig ville tro, at grundlaget har været et maksimeret beløb for afgiftsabet i forhold til det oprindelige. Nu har hr. Orla Møller været inde på det i dag og forsikret, at loven ikke er gennemført af provenumæssige hensyn, og finansministeren har også gentagne gange forsikret, at der overhovedet ikke var taget provenumæssige hensyn ved denne lovgivning. Ja, til overmål har økonomi- og budgetministeren i et samråd svaret benægtende på et spørgsmål om, hvorvidt en nedsættelse af provenuet af